

ikke dem alle sammen, men i hvert tilfælde direkte tilbage til forfølgelse. Så jeg synes, det er et problem, som det ville være vigtigt at ministeren tog op på det her område.

Den røde lampe lyser, jeg når ikke mere i denne her omgang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 168: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Præcisering af kommunernes pligt til at yde hjemmehjælp m.v.)

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 18/2 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Forslagsstillerne vil med dette lovforslag indføre minimumskrav i servicelovens regler om personlig og praktisk hjælp. Det skal fra centralt hold pålægges kommunerne, at de som minimum giver borgerne bestemte ydelser i forbindelse med den praktiske hjælp.

Kl. 17.10

Hensigten med lovforslaget er at sætte en nedre grænse for den praktiske hjælp, så det ikke er lovligt for kommunerne at gå under et vist niveau.

Det er nu fjerde gang på ganske få år, at SF fremsætter lovforslag om minimumsstandarder for den praktiske hjælp. De foregående gange har den til enhver tid siddende regering afvist SF's lovforslag, og det er jo ikke overraskende.

Der er tale om et forslag, som grundlæggende ændrer på principperne for ældreplejens forankring i borgernes nærmiljø. Men hvad der er endnu værre, så vil SF's forslag føre til fejlbehandling. Der er ikke nødvendigvis sammenhæng mellem diagnosen og så den medicin, SF ønsker at give.

Som reglerne er i dag, er det jo netop kommunernes opgave at give den nødvendige personlige og praktiske hjælp til de borgere, der har be-

hov for hjælp, og det er der vel ikke nogen der er uenige i.

De enkelte kommuner tildeler faktisk hjælpen ud fra konkret, individuel vurdering af den enkeltes behov og på grundlag af de kommunalpolitiske beslutninger, der er truffet om serviceniveauet i kommunen. SF lægger derimod op til en begrænsning af det kommunale selvstyre og dermed for adgangen til at træffe beslutning tæt på den enkelte borger, og det er regeringen bestemt ikke tilhænger af.

Det er og skal blive ved med at være kommunalbestyrelsen, der har både det indholdsmæssige og det økonomiske ansvar for den hjemmehjælp, der leveres til de ældre. Ellers slipper vi den lokale forankring og ansvarlighed, som sørger for, at de ældre er i centrum for hjælpen. Bryder vi med dette princip, er der efter regeringens opfattelse en stor risiko for, at de ældre kommer til at betale prisen. Minimumsstandarder kan i praksis komme til at fungere som maksimumsstandarder, da kommunerne med loven i hånden kan nøjes med at levere hjælp til det centralt fastsatte serviceniveau.

Regeringens politik er i stedet at arbejde målrettet, men med plads til fleksibilitet ud fra den enkelte ældres behov. Med bl.a. ældrepakken og reglerne om frit leverandørvalg og erstatningshjælp har regeringen taget hånd om de problemer, som SF fremfører.

Vi har indført frit valg, så de ældre kan vælge mellem de forskellige leverandører af personlig og praktisk hjælp. Vi har udvidet fleksibiliteten i hjemmehjælpen, så de ældre har fået større indflydelse på, hvilke opgaver der skal udføres i hjemmet. Vi har udvidet adgangen til at vælge en personligt udpeget plejer, hvis man har lyst til det. Vi har indført erstatningshjælpen, der har forbedret de ældres retssikkerhed væsentligt, og har sikret, at de ældre har utvetydige krav på altid at få den hjælp, de har ret til.

Vi har også udvidet de ældres valgmuligheder på boligområdet, og vi har fået sikret, at ægtefæller kan blive sammen, også selv om den ene bliver meget plejekrævende og skal på plejehjem. Og endelig har vi fået cementeret den kommunale myndigheds ansvar for hjælpen, både ved fastlæggelsen af rammerne for hjælpen og for at træffe de her individuelle og velbegrundede afgørelser.

Regeringen har siden sin tiltrædelse tilført ekstra 500 mio. kr. om året til den kommunale indsats på ældreområdet. Der er ikke gennemført besparelser, som SF skriver i sit forslag,